

První rande

Odpoledne se znovu přihnala k notebooku jako vítr. Gaga-gaga, Terka, swiftswift, Pokec, klikala jak o závod. Byl tam. Hned si všiml, že vstoupila do roomu. Hm, čekal..., usmála se Tereza.

Nik: Ahoj, věděl jsem, že se ozveš. Včera jsi nějak rychle ulítla, ne?

Terka: Jo, měla jsem něco s kámoškama, šly jsme do kina.

Nick: No, a co? Bylo to dobrý?

Terka: Úplná blbost, pořád se jen mlátili, nebavilo mě to.

Nik: To mě taky nebaví, mám radši historický filmy nebo komedie. Co ty?

Krista: Já taky, Niku, jsi můj typ ☺

Terka: Moc do kina nechodím. Ty jo?

Nik: A se mnou bys šla?

Tereze se zatajil dech: je to tady. Zve ji na rande. Jak to říkala Lada? Mezi lidmi, ve dne, s kámoškou. To jde.

Krista: Jasnááááááá věc! Jdem!!

Nik: Tak co?

Terka: Jo, klidně. Hele, kolik ti je?

Nik: To je hodně důvěrná informace! ☺ Občanku už mám.

Terka: Dlouho?

Nik: Skoro tři roky. Zítřka? Ve čtyři v Cinema Sky? Něco vyberu.

Terka: Jak tě poznám?

Nik: Budeme po sobě koukat.

Tereza cítila, jak hoří, byla červená, potila se, ruce se jí klepaly. Ještě nikdy na opravdovém rande nebyla. Párkrát se vláčela hodinu domů s nějakým klukem ze třídy nebo šli po zápase kluci a holky na kolu do mekáče vedle stadionu. Ale tohle bylo rande. Jak to probíhá? Co si má obléct? Jak to skončí? Tereze se hlavou honily desítky otázek. Překlikla na facebook na dívčí chat. Je tam Lada? Holky řešily rtěnky.

Nela: Jestli se namaluješ tak ostře červenou, jak ji popisuješ, budeš vypadat, žes zakousla slepici.

Klára: Rtěnka musí být vidět, jinak jsou to vyhozený prachy.

Lada: Holky, čím jsme mladší, tím je rtěnka zbytečnější. Ještě si užijeme barviček. Líčení má být výraznější večer, přes den by mělo být jen neviditelné. Parfémy taky tak, ve dne lehčí, večer větší grády, to musí s klukem zacloumat.

Terka: Lado, ten kluk, jak jsem ti psala včera, mě pozval do kina. Je mu skoro osmnáct a nemá rád střílečky.

Majda: Nechceš mi ho přenechat? Síííííím! Dala jsem kopačky Mildovi.

Lada: To vypadá dobře. Co si oblečeš?

Klára: Něco sexyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!

Lada: Jestli je Terka sexy, to se pozná i bez výstřihu do pasu. Nebuď hned tak vyzývavá, mohla bys ho odradit, třeba to je romantik.

Majda: Áááááách.....

Terka: Jdeme do kina, tak asi nemusím mít nic slavnostního, ne? Asi nějaký triko a kalhoty.

Majda: Kdepak! Kolínko venku! ;-)

Lada: Máš pravdu, do kina nad oblečením nemusíš tolik přemýšlet, ale dej na mě: sprcha, umýt

vlasý, deodorant, oholit nohy a podpaží,
lehká vůně.

Klára: A tu červenou rtěnku!

Majda: Holíme všechno!!!

Terka: A co dál? Co bude?

Lada: Nic. Je to první rande, Terko, moc si od toho neslibuj. Oba se setkáváte jen proto, abyste si vyzkoušeli, jestli si sednete a jestli budete mít chuť se setkat znovu, nic víc.

Majda: Noooooooooooooooo..... ;-)

Terka: A o čem se s ním mám bavit? Fotbal mě nezajímá.

Lada: Vidiš, to je druhá věc, kterou musíš sledovat. Jestli bude pořád mlít jen o tom, co zajímá jeho, otráví tě a je konec.

Klára: Druhá? A co je ta první?

Lada: No, přece jak vypadá, jak voní, jak mluví, co má na sobě, jestli si umí holku předcházet a chovat se k ní.

Terka: Počkejte, holky, nechte nás. A o čem se teda máme bavit?

Lada: Normálka. O škole, o rodině, o filmech, o tom, co baví tebe a co jeho. Měla by ses dozvědět co nejvíc o něm a on o tobě.

Majda: Koukám, že jsi nějak zkušená, chodíš na rande často?

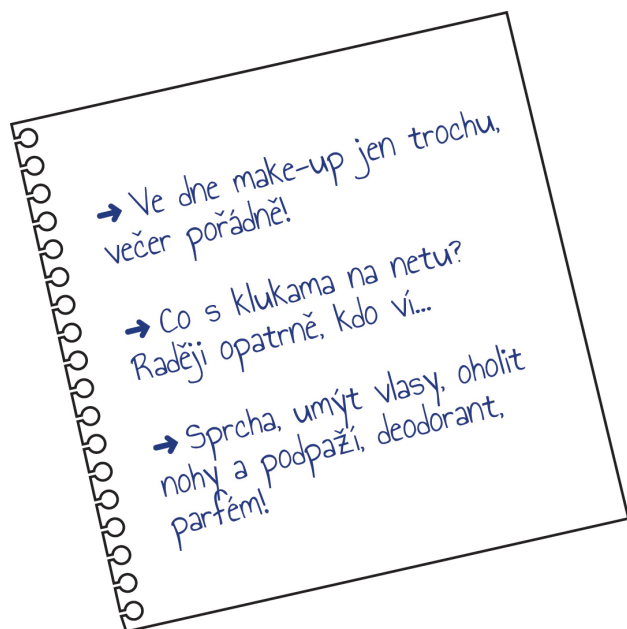
Lada: Nooooooooo :-D

Terka: Mám trénink, ahoj a dííííík.

Lada: Nmz

Tereza vypnula notebook. Dneska trénink nemá, ale těšila se, že si vybere oblečení na zítra. Přešla ke skříni a začala o překot vytahovat trička a košile, sukně, letní šaty, střevíčky na podpatku, balerínky i tenisky, srovnala si je na postel a zkoušela, co jí bude slušet nejvíc. Kroutila se před zrcadlem jako modelka, přikládala si na tělo různé kombinace oblečení a představovala si, jak bude kráčet po boku vysokého černo-
vlasého atleta a vzhlížet hodně vysoko do jeho modrých očí. Zelenou sukni zavrhla, je moc krátká, vypadala by vyzývavě,

stejně jako v té růžové halence bez rukávů, průramky jsou u ní moc vykrojené, zbytečně by odváděla jeho pozornost od důležitých věcí, které mu bude říkat, chichotala se potichu. Co mu bude říkat? Asi začnu tím kinem, uvidím, co vybere, snad to nebude úplná blbost. Pak volejbal, hraju přece okresní přebor, to bude zírat. Mohl by přijít v neděli na zápas, ne? To teda hodně předbíháš, Terko, umravnila se v duchu. No, ale holkám ho musím ukázat. Jen aby bylo co..., snad nebude menší než já, a proboha, jen aby nebyl tlustý a taky ne zrzavý a taky ne dohola. Uklidni se! okřikla samu sebe.

Restaurace

V úterý měla až odpoledku, začínali ve dvě a končili školu v pět, proto mohla Tereza sedět u notebooku už od dopoledne. Otevřela chat, aby holkám napsala, jak dopadlo její rande. Všechny byly online, to tušila, byly zvědavé.

Terka: Díky, Lado, bylo to přesně tak, jak jsi předpovídala.

Majda: Co kolínko? Pohládl ti ho?

Terka: Neeee, ale na rozloučenou jsem mu dala pusku na tvář.

Lada: Asi se to tak vyvinulo ☺ Takže ti byl sympatický a líbil se ti...

Terka: Jo, byl milý a pozorný. Dokonce si mě vedl po pravé straně!

Karin: To je tak důležité?

Lada: Jo, je vidět, že o etiketě něco ví, to tě muselo potěšit, ne?

Terka: Docela jo, věděl i jiné věci, třeba že do řady vstupuje nejdřív kluk a čelem k lidem, a pak mě ještě doprovodil domů.

Majda: No a????????????????

Terka: No nic, jen jsme si povídali, choval se jako gentleman.

Majda: Gentlemaaaaaaaaaan! A dal ti pusu?

Lada: To bylo první rande, to by snad nebylo ještě vhodné... Nebo, Terko...?

Terka: Neeee, já jsem mu dala takovou lehkou pusu na tvář, když jsme se loučili, ale nic vážného, to snad nevadí, co myslíš?

Lada: To je ok, jestli jsi to tak cítila, tak je to v pořádku. A máš na něj mobil?

Terka: V poslední chvíli mi ho dal.

Karin: Pošli mi ho!!! Takových kluků moc není.

Terka: Jdu do školy, ahoj.

Tereza sklapla notebook, popadla tašku a vyběhla do školy. Měla na sobě úzkou černobíle pruhovanou minisukni, červené upnuté tričko a béžové tenisky, plánovaly si s holkama, že by pak šly posedět někam na drink, jen tak na hodinku. Tereza stejně neměla moc času, od sedmi měla trénink.

Během poslední hodiny, dějepisu, když učitel Souček vyprávěl o budování Prahy Karlem IV., jí zablikal pod lavicí mobil.

„Co děláš? Mám hlad, nepůjdeme se někam najíst?“

Nik. Komu má dát přednost? Holčám, nebo Nikovi? Bylo jí to jasné dřív, než ji ta otázka napadla. Nenápadně odepsala: „Zakládáme Nové Město pražské, někdy ve čtrnáctém století, ale až ho založíme, tak jo.“

Nik pohotově odepsal: „Už jste postavili Karlův most? Jestli jo, sejdeme se u Jana Nepomuckého. V půl šesté?“

Tereza zneklidněla: U Jana Nepomuckého? Jak ho pozná? Ale odvážně vyfukala: „Ano, u Honzy Nepomuka v půl.“

Nemohla se dočkat, až dějepis skončí. Přestože ho měla ráda, Souček uměl zajímavě vyprávět, tentokrát by byla raději, kdyby Karel toho tehdy tolik nepostavil. Jakmile zazvonilo, Terka popadla tašku a vyběhla ze školy. Sedla na dvaadvacítku a z Malostranského náměstí se hnala Mosteckou ulicí dolů. Kde je ten Nepomuk, u všech čertů? Běžela po Karlově mostě, až najednou po levé straně spatřila bronzovou sochu obklopenou turisty a vedle nich, trochu stranou, aby nerušil, stál Nik. Pozdravili se jako staří známí, políbili se na tváře a chvíli stáli a dívali se do očí. „Jsem rád, že jsi přišla,“ řekl Nik na přivítanou. Nevedl dlouhé řeči, ale Terce to připadalo jako nádherné monology, jaké vedli hrdinové starých filmů pro pamětníky, které sledovala její maminka.

„Měli jsme děják, nemohla jsem dřív,“ omluvila se Tereza.

Nik ji vzal za ruku a vedl ji po Karlově mostě. Po chvíli se zastavil a ukázal na bronzovou desku zapuštěnou v kamenném zábradlí mostu. „Tady shodili Nepomuka do

Vltavy, a když položíš ruku na tu desku a budeš si něco přát, splní se ti to.“

„A kdo ho tam shodil?“ zeptala se Tereza.

„Král Václav IV., syn Karla IV., byl to prchlivý násilník, ale to byl středověk, to se tehdy tak nebralo. Co by sis přála?“

Tereza položila dlaň na bronzovou desku a přemýšlela, co by si měla přát. Opravdu to kouzlo působí? Jestli ano, teď má jedinečnou šanci rozhodnout o svém osudu. Chtěla bych být šťastná a najít muže, který by mě miloval, zformulovala si v duchu své přání. Nik trpělivě čekal.

„Už sis to přála?“ zeptal se po chvíli.

Tereza zvedla k Nikovi hlavu: „Ano, už jsem mu to řekla.“

Nik položil svou ruku na bronzovou desku a chvíli mlčel. Na co asi myslíš? Přeje si to co já? ptala se Tereza v duchu.

„Co sis přál?“ zeptala se odvázně.“

„Tajemství se neříkají,“ odpověděl. Chvíli mlčel, ale pak spiklenecky zašeptal: „Ale tobě ho řeknu. Přál bych si najít holku, se kterou bych prožil šťastný život.“ Tereza ho vzala za ruku a stiskla ji. „Opravdu? Já si přála něco podobného.“

Nik se k ní sklonil a jen tak letmo ji políbil do vlasů. Jejich oči se setkaly, Tereza ho znovu, už sama, políbila na rty a pevně mu sevřela ruku.

Pokračovali v chůzi směrem ke Starému Městu. Kolem nich se valily davy turistů všech barev a jazyků. Oba se drželi za ruce a mysleli na to, co před chvílí svěřili jejich mlčenlivému důvěrníkovi.

V Karlově ulici mumraj turistů ještě víc zhoustl. Nik vyprávěl o domech, kolem kterých procházeli, o kostelech a sochách, až to Tereza nevydržela a zeptala se: „Jak to, že to všechno víš? Myslela jsem, že tohle umí jedině Souček, ale koukám, že není sám.“

Nik jí prozradil, že chce studovat historii nebo archeologii na vysoké, a tak ho to baví, že provází turisty Prahou, tak dvakrát třikrát týdně, navíc si tím přijde na slušné peníze. Vedl zkušeně Terezku úzkými uličkami, až došel k restauraci, kterou asi předem vyhlédl. Před vchodem Terezu překvapil: „Půjdu první,“ řekl a vešel do restaurace.

Cože, první? Zaklepala Nikovi na rameno a z legrace se zeptala: „Pane, kdo tady má přednost? Nejsem dáma?“ zasmála se a rozprostřela sukni jako baletka při děkovačce.

Nik se otočil a ještě v chůzi restaurací začal vysvětlovat: „První jde ten, kdo do nějakého prostředí toho druhého uvádí. Kdybys šla první ty, znamenalo by to, že v hospodě, teda v restauraci, jsi doma ty, ne kluk. Řekl bych, že restaurace je spíš domácí prostředí mužů, ne žen“, usmál se.

„A kdo by vstoupil jako první do cukrárny? Nebo do obchodu s prádlem?“ zkoušela ho Tereza.

„To bys byla samozřejmě ty, tam jsi doma. Ale na fotbalový stadion bych zase šel jako první já.“

Terezka uznala, že to má logiku. Žena tedy nemá vždy přednost, jen tam, kde je doma ona. Nik ji vedl ke stolu, který vybral, a nabídl jí židli zády ke stěně. Sám si sedl naproti

ní, takže se díval do zdi. Terezka se posadila a rozhlédla se po místnosti. „A tohle místo je správně?“

„Jasně, vidíš, že máš rozhled po celé restauraci, to je přece pohodlnější místo než to moje, já musím koukat do zdi.“

„Jo, protože jsi jenom kluk,“ dobírala si ho Terka. „A kdybychom neseděli u stěny?“ zajímalo Terezku dál.

„Pak by pro tebe bylo místo s pohledem do okna, to je třeba támhleto,“ ukázal na stůl uprostřed místnosti. Tereza si vzala ze stolu jídelní lístek a začala si ho číst. Po očku sledovala Nika, přece jen je v tomhle prostředí zkušenější než ona. Viděla, jak si vzal látkový ubrousek a prostřel si ho na klín. Vzala svůj ubrousek do ruky, ale Nik se k ní naklonil a položil jí ubrousek do klína sám. „Teď jsem si zahrál na číšníka, ti to v lepších restauracích dělají.“

„A proč jsi mi ho nerozprostřel celý, ale jen napůl?“ zeptala se Tereza.

„Aby sis mohla utírat ústa do vnitřní strany ubrousku, na venek zůstává čistý. Nemusejí pak všichni koukat na upatlaný ubrousek na klíně, dobrý, ne?“

„Jo, bezva, to jsem nevěděla. Ale papírový ubrousek je na klín malý, ne?“

„Právě proto se papírový na klín nedává, ten se položí k levé ruce.“

Přišel číšník a úslužně se zeptal, co budou pít. Za chvíli přinesl ošatku s pečivem a velkou láhev neperlivé vody, kterou Nik objednal. Tereza si vzala kousek bílého chleba, ukousla si a zvědavě se rozhlížela po místnosti. Byla to docela obyčejná

restaurace, ale líbilo se jí, že mají na stolech ubrusy, a neušlo jí, že číšníci jsou usměvaví a milí. Jen tak mimoděk zpozorovala, že Nik ulomil malé sousto a vložil si ho do úst. Tereza se bezelstně zeptala: „Ty ten chleba nekoušeš?“

Nik polkl a začal vyprávět: „Víš, moje rodina je trochu zvláštní. Nejdůležitější osobou byl vždycky dědeček, mámin táta, zemřel předloni, bylo mu přes osmdesát. Byl z bohaté měšťanské rodiny, pak jim sice všechno vzali, ale to vychování na něm bylo znát do smrti. Když byl malý, měl dokonce francouzskou vychovatelku. Když šel ven, vždycky si vzal oblek, uvázal si kravatu, vyčistil si boty a teprve pak vyšel na ulici. A ten mě od dětství péroval u stolu. Pečivo se neukusuje, ale ulamuje, to mi vtoukl do hlavy už v pěti letech.“

„U nás se na to tak nehledí,“ zamyslela se Tereza. „Proč by se nemohl rohlík ukusovat?“

„To víš, že mě to taky napadlo. Dědeček říkal: ‚Co jsi vložil do úst a... oslintal, promiň, už nemůžeš vytáhnout a položit na talířek.‘“

No, jen aby ses nezbláznil, když si kousnu do rohlíku, pomyslela si Tereza. Ten tvůj dědeček musel být pěkný suchar. Nebyl to Guth-Jarkovský? Ale stejně, chtěla se Nikovi vyrovnat a udělat ze sebe dámu. Ulomila si kousek a obřadně si ho vložila do úst. Přitom se pitvořila jako francouzská guvernánka.

„A ještě je něco u stolu důležité, říkával dědeček: ruce nejsou v klíně, musejí pořád ležet na stole.“

„Ach jáje, to nevydržím, a to zase kvůli čemu?“

„Prý ve středověku bylo dobré vidět, co má rytíř na protější straně stolu za lubem a co má v ruce...“, vysvětloval Nik.

„Tak hele, já nemám za lubem nic víc než se najíst. Už mi kručí v břiše. Dala bych si salát, ale s kuřecím masem. Mám hlad jako vlk.“

U stolu se opět objevil číšník a ptal se, co si vybrali. Nik rozvázně objednal obě jídla, salát a pro sebe řízek.

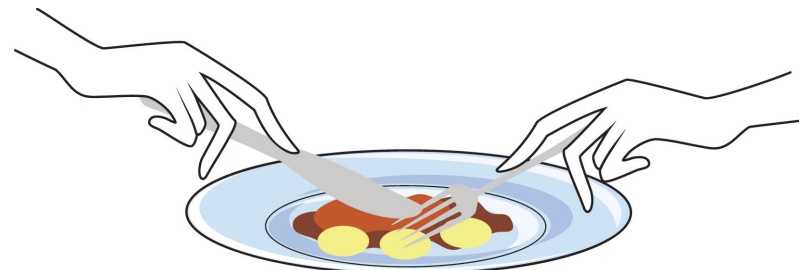
„Kolik to bude stát?“ zašeptala Tereza, když číšník odešel. „Přidám ti, mám u sebe peníze, měla jsem jít s holkama na drink.“

Nik zpozorněl: „Počkej, tys teď měla být někde s kámoškama? Jak to, že jsi tady?“

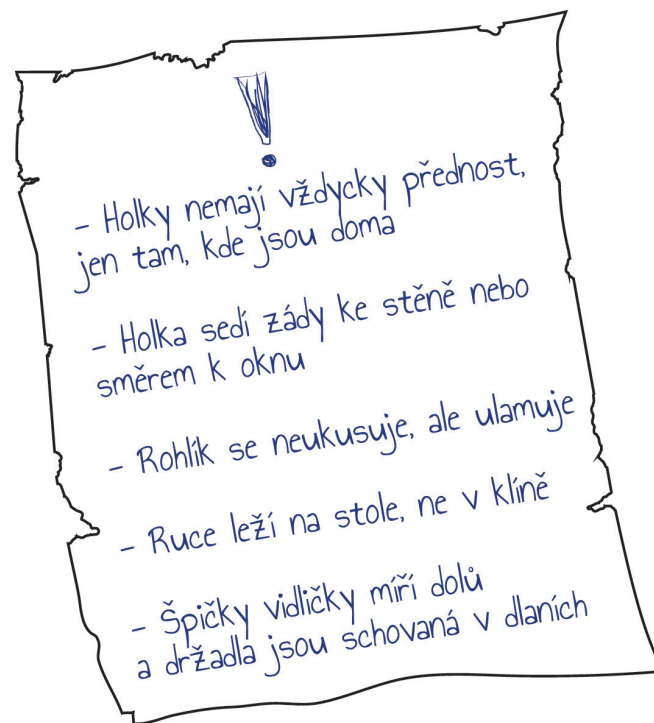
Terezka zlehka zčervenala, dala vlastně najevo, že jí na Nikovi záleží víc než na kamarádkách, ale nic neříkala, jen se s významným pohledem dívala Nikovi do očí a tajuplně se usmívala. „No, jak to? Proč asi?“ koketně ho vybízela, aby to řekl on.

„No, asi... asi...“, Nik se topil v rozpacích. Sklopil oči a bylo vidět, že ho to vzalo. „Ano,“ špitla Terezka a lehce se dotkla jeho ruky.

Přerušil je číšník, ke každému přistoupil zprava zezadu a položil na stůl talíře. Nik se díval pořád Tereze do očí. Tereza vzala do ruky příbor a začala pomalu jíst, Nik se přidal. Po chvíli si všimla, že Nik drží příbor ne jako tužku, ale s držadly schovanými v dlani a vidličku má hroty dolů. Co zase? Bože, to je trápení. Nik si toho všiml a ukázal jí, jak se správně drží příbor.

„Tak dneska už dost, mně připadá, že tady sedíme tři: Ty, já a tvůj dědeček!“ naoko se zlobila Terka.

Čas jim skvěle ubíhal. Povídali si, bavili se historkami ze školy, vyprávěli si o kamarádech a kamarádkách. Nik studoval gymnázium a chtěl jít na vysokou, váhal mezi historií a archeologií. Před týdnem se vrátil z tábora mladých archeologů, vykopávali nějaké hliněné nádoby v jižních Čechách.

„A co se z toho pozná?“ žasla Tereza.

„Jak lidi dřív žili, co jedli, jak bydleli. Jednou jsme narazili na kosti, ale byly z prasete,“ uklidnil Terezu Nik.

Pili už druhou velkou láhev vody a číšník kolem nich brousil s pohledem, že by mohli uvolnit stůl, ale oni ho vůbec nevnímali. Tereza se rozvyprávěla o svých kamarádkách, pak se hrdě přihlásila ke svému velkému koníčku – volejbalu. Prozradila Nikovi, že v neděli ji čeká významný zápas o postup do ligy. Bude to na Slavii, v tak velké hale ještě nehráli. Vtom se podívala na hodinky: bylo osm.

„Páni, od sedmi jsem měla trénink. To je průšvih, v neděli máme ten zápas!“ propadla panice. Rychle se zvedla, ale hned si spočítala, že by do haly dorazila těsně před koncem. Ztratila náladu a vybídla Nika, aby jeli domů. Nikovi to bylo líto, ačkoli za to nemohl.

„Mělas mi to říct, hlídal bych čas, nebo bychom to nechali na jindy, nezlob se.“ Tereza se nezlobila na něj, ale na sebe. A taky, co řekne doma?